

L e n t o l e h t i n e n

Polyteknikkojen Ilmailukerho ry:n tiedotuslehti No 1/99

Polyteknikkojen Ilmailukerho ry:n tiedotuslehti ja päätön äänenkannattaja. Lehti ilmestyy, kun on ilmestyäkseen, pääsääntöisesti melko säännöttömästi noin kolmen kuukauden välein.

Julkaisija

Polyteknikkojen Ilmailukerho ry
PL 69
02151 Espoo

Kerhotila Murju

Jämeräntaival 7 A
02150 Espoo
(09) 468 3196

Sähköposti

pik@otax.tky.hut.fi

Kerhon puheenjohtaja

Antti Koskiniemi
(040) 581 1591

Tämän lehden toimitus

Antti Keski-Rahkonen
(050) 567 9719

Jakelu

Johtokunnan sihteeristö

Painopaikka

KCL
Espoo 1999

Pääkirjoitus

Antti Keski-Rahkonen

Lennonjohtajien lakolla on kummallisia sivuvaikutuksia. Minun ei alun perin pitänyt kirjoittaa tätä pääkirjoitusta, mutta sain tarttua kynän varteen armoitetun piktaattorimme kiireiden vuoksi.

Muutaman viime vuoden aikana medianeuvoksen mantteli on vaihtunut useaan otteeseen – viimeeksi viime vuoden syyskuussa, jolloin juuri PIKiin liityttyäni otin Lentolehtisen tekemisen harteilleni. Olen taittanut nyt kolme lehteä ja toivon, että innostukseni riittää vielä pitkälle ensi vuosituhannelle. Luonnollisesti sillä edellytyksellä, että te PIKiläiset olette tyytyväisiä aikaansaannoksiini ja haluatte jatkossakin lukea korkealaatuista kerhojulkaisua ;-)

Jos lukuun otetaan vuosien mittaan tehdyt kesämuistiot ja uuden jäsenen oppaat, pitelet käsissäsi melko suurella todennäköisyydellä järjestyksessään 40. Lentolehtistä. Harmikseni viime aikoina lehden sisältö on ollut melko köyhää ja artikkeleita on pitänyt suorastaan anella ihmisiltä. Lentolehtinen saavuttaa ensi vuonna kunnioitettavan 10 vuoden iän ja olisi hienoa, jos saisimme kohotettua julkaisumme tason ja koon menneiden vuosien vertaiseksi. Olkaa aktiivisia ja lähettäkää tarinoitanne toimitukselle! Erityisen suuri menetys olisi, jos tähtireportteri Suila jättäytyy pois lehden kirjoittajakaartista.

Paljon on myös puhuttu PIKin talouden vakauttamisesta. Pienen, mutta säännöllisen menonerän kerhon kassaan aiheuttaa Lentolehtisen julkaiseminen. Painatus- ja postituskuluineen

vuoden Lentolehtiset maksaa kerholle noin 10.000 markkaa. Tällä summalla voitaisiin ostaa vaikka kauan kaivattu uusi serveri Murjuun.

Onkin tullut ajankohtaiseksi ottaa selvää, kuinka moni jäsen todella haluaa Lentolehtisen paperilla kotiin kannettuna. Lehti on ollut jo vuosia luettavissa verkossa html-formaatissa ja tämä mukaanlukien kolme viimeistä numeroa pdf-muodossa. Viimeksi mainittu on laadultaan huomattavasti parempi värikuvineen kuin mustavalkoinen painettu versio. Värejä lukuun ottamatta sekä sähköinen että paperiversio ovat täysin identtiset. Jos et välttämättä halua lehteä postitettuna kotiisi, lähetä mailia sihteerille osoitteeseen manu.skytta@hut.fi.

Viihtyisiä lukuhetkiä!

L e n t o l e h t i n e n

No 1/99 17.2.1999

Tässä numerossa:

Pääkirjoitus	2
Tähtireportteri Marjukka Suila	4
Vuosikokouskutsu	10
Viralliset PIK-henkilöt 1999	11
PIK-muisti keväälle 1999	12

• • •

Lehteen tuleva materiaali tulee toimittaa toimitukselle viimeistään PIK-muistissa ilmoitettuna ajankohtana. Kirjoitukset pyydetään toimittamaan sähköpostitse Word-formaatissa **muotoilemattomana** osoitteeseen lentolehtinen@pik.tky.hut.fi. Valokuvat toimitus toivoo saavansa jo hyvissä ajoin ennen ko. ajankohtaa.

• • •

Lukijoiden mielipiteet kaikesta kerhotoimintaan ja ilmailuun liittyvästä ovat tervetulleita Lentolehtisen sivuille. Kirjoituksissa olevat mielipiteet ja kannanotot eivät kuitenkaan välttämättä vastaa kerhon tai Lentolehtisen kantaa, vaan ne ovat kirjoittajan omia, eikä toimitus voi kantaa vastuuta niiden aiheuttamasta ilosta tai mielipahasta.

• • •

Aurinkoisia kevään lentosäitä!

Antti Keski-Rahkonen
medianeuvos

Marjukka Suila - Tarvittaessa agressiivinenkin lettihempukka

Marjukka Suila

No jo on itserakkaus huipussaan, kun tyyppi kirjoittaa jutun itsestään. Vaan kerrankos sitä pääsee kehumään itseään ihan lehden sivuille, vaikkei tämä vaalimainos olekaan. Juttu piti tehdä puheenjohtajastamme, mutta koska tämä on lennonjohtajien lakon takia estyneenä kaikesta muusta paitsi työnteosta, ei haastattelu-aikaa saatu sopimaan. Pärstäkerroinpalsta olisi taas jäänyt täyttämättä, ja päätoimittaja ehdotti että kirjoittaisin itsestäni. Kieltäydyin, koska ajatus tuntui kerrassaan pervalta. Mitä voisi itsestään kirjoittaa, kun ei voi kehua eikä viitsi haukkua. Ja vaikka itse tietäisi itsestään mehukkaita juttuja, joita lukijat tahtoisivat mielellään lukea, ei niitäkään oikein viitsisi kirjoittaa. Vaan tuumasta toimeen, kuitenkin. Moni on kysellyt, että kuka kirjoittaa jutun minusta, tähtireporterista, niin kai se on parasta tehdä itse. Pääsee valikoimaan aika hyvin mitä kirjoittaa. Ja lisäksi tämä juttu on varmaankin viimeisiä pärstäkerroin-juttuja, niin voisihan tätä ajatella vaikka jonkinlaisena jäähyväistarinana. Yritän siis kirjoittaa itsestäni kuin ulkopuolinen kirjoittaja, olla objektiivinen ja miettiä mitä kysyisin itseltäni ja mistä tahtoisin kirjoittaa jos en olisi minä. Tai siis, äh...

Poiketen monista miespuolisista lentäjäkollegoistani, ei itselläni ole ikinä ollut mitään suurta kiinnostusta lentokoneita kohtaan. Eikä ole vielääkään, muuten kuin

että minkälaista milläkin on lentää. En ole ikinä tahtonut lentonäytöksiin, vaikka lentokentillä oli tietysti mukava katsella matkustajakoneita, koska niihin liittyi lähdön tunnelmaa. Ja se oli kivaa. Lapsena taisin rakentaa jotain koottavia lentokoneita, mutta vain siksi koska isoveljenikin teki niitä. Ja koska tykkäsin näperrellä käsilläni. En myöskään koskaan haaveillut lentämisestä, enkä edes lentoemännän työstä, vaikka usein unissani lensinkin. Siis minä itse, en millään koneella. Se olisikin ollut hienoa. Olin siis lentämistä kohtaan varsin neutraali, kunnes kesällä 1989 tupsahti postiluukusta kirje, että minut oli hyväksytty TTKK:lle opiskelemaan rakennustekniikkaa. Ihme sinänsä, sillä insinööriä minusta ei koskaan pitänyt tulla. Pääsykokeisiin olin valmistautunut siten, että otin matematiikan kirjan auton takapenkille kun lähdin kokeeseen. No joka tapauksessa pääsin sisään, ja voi sitä innostusta mikä valtasi malaistytön mielen kun luin TKY:n opasta; mitkä valtavat mahdollisuudet harrastaa ties vaikka mitä.

Niinpä päätin lähteä Lapualta Otaniemeen ja ruveta joko sukeltamaan tai lentämään. Kiinnostus oli ihan tasapuolinen, ja ilman PIKin syysnäyttelyä olisi voinut käydä toisinkin. Siellä pojat, Vili ja Viku istuttivat meidät, ystäväni Kikan ja minut, purjekoneeseen ja hihittelivät siihen malliin että olimme varmoja, että asiassa oli joku jek-

ku. No jekku oli ainakin se, että tytöt saatiin uusien jäsenten lennätykseen ja sitten pursikurssille. Lennätyksen jälkeenkin olin vielä suhteellisen tyyni lentämiselle, ja vaikka purjelento sinänsä kiinnosti enemmän, teki moottorilento melkein suuremman vaikutuksen, koska Olli O. tahtoi esitellä “Ringa Ropon näköiselle fuksityölle” tynnyreitä ym hauskuuksia. Talven teorialit pääsin juuri ja juuri läpi, viime tingassa asioita kiltahuoneella lueskellen, ja vähän kypsänä kun piti istua ilta viikossa koululla. Purjekoneen sulava muotokin oli päässyt pahan kerran unohtumaan, sillä kun yhdessä tentissä piti piirtää purjekone, muistutti oma koneeni lähinnä karpästä. Ihan tosi!

Kaksi naista koneessa, missä on kuljettaja?

Mutta kun itse lento-osuus vihdoinkin keväällä alkoi legendaarisen Olli O:n johdolla, olin aika nopeasti täysin myyty. Ensimmäinen yksinlento oli yksi ehdottomista huipputietokista koko “lentäjänurallani”, tunne siitä kun oli ensimmäistä kertaa ilmassa ihan vain omien taitojensa varassa; kevy-

nä, tuulten tuiverrettävissä. Sinä kesänä ei minua pidellyt Räyskälästä poissa mikään. Jos taivaalla oli pienikin aukko sinistä, oli ilmaan pakko päästä. Se oli ehdottomasti parasta mitä tiesin olevan. Räpsähdyksiä tuli paljon, mutta niin tuli keikkojakin, ja

kesän lopussa oli lupakirjassa jo merkintä matkustajankuljetusluvasta. Siihen aikaan mietin myös tosissani vaihtoehtoa ruveta, tai siis tietenkin yrittää, lentäjäksi ihan ammatiltakin. En voinut kuvitella mitään asiaa maailmassa joka olisi ollut mieluisampaa kuin lentäminen.

No ei tullut tytöstä lentäjää, eikä tullut insinööriäkään. Kahden Otaniemen vuoden jälkeen olin ihan kypsä kaaivoihin, rakennusaineisiin, ja teek-

karielämään, ja ryhdyin humanistiksi. Lähdin valtsikaan opiskelemaan sosiaalipsykologiaa. Eräs kohtelias teekkarituttavani kysyi minulta vaihtoni jälkeenä että “miten kukaan jaksaa opiskella tuollaista paskaa?” Ilmeisesti kuitenkin hyvin, koska loppusuora on jo melkein lopussa. PIKiä en

kuitenkaan ole hylännyt, eikä PIK minua, vaikken teekkari olekaan. Välillä olen lentänyt enemmän, välillä vähemmän, yhteensä jotain 200 ja 250 tunnin väliltä. Kunnan PIK-aktivisti en ole enään pitkään aikaan ollut, ainakaan työtuntien suhteen. Edesmenneen lennon-opettajani viisaus on ollut tosi, elikkä että lentävän naisen tulisi ottaa lentäjämies, muuten lentäminen jää. Niin näyttää olevan. Ja mikäli lähdän miehen kanssa lähetyksiä kehitysaputöihin kaukomaille, jää lentäminen vieläkin totaalisemmin. Paitsi jos olisi lähetyslentäjä.

PIKissä minulla ei ole ikinä ollut mitään virkaa eikä luottamustehtävää. Paitsi tietysti tämä tähtitoimittajan pesti. PIK-palkintojakaan en ole saanut, paitsi joulupukilta eräänä varhaisvuonna vessapaperirullan. Rulla tuli siitä hyvästä, kun ”kaksoissiskoni” Kikan kanssa suivaanuimme Kebnellä miehiin, jotka olivat hankkineet ilokseen ”käsiyölehtiä”, joita sitten tyynesti lueskelivat pöydänpäässä läsnäollessamme. Aika epäkohteliasta mie-

lestäni. Kuinka moni mies tahtoisi olla miespornolehtiä tutkailevassa suuressa naisporukassa lähes ainoana sukupuolensa edustajana? Tai enhän minä tiedä, ehkä monikin. Meitä tilanne ei kuitenkaan miellyttänyt, ja päätimme poistaa lehdet yhteis-

söstämme. Paras siihen tarkoitukseen keksimämme paikka oli Anakondan kita, eli asunnon ainoan wc:n, ulkovessan aukko. Lehden omistajat eivät tempauksessamme innostuneet, ja saimme kunnan tappelun aikaan. Mutta eipähän ainakaan tarvinnut enää katsella muita vähäpukeisia naisia talossa kuin toisiamme.

Kebnelle sijoittuu paljon hauskoja tarinoita. Ne reissut ovatkin olleet ehdottomia lentämisen ja muun PIK-elämän kohokohtia lumisotineen, iltojen kortinpelui-

neen ja mahtavine vuoristomaisemineen. Siellä Nuotion Vesa koroitti minut Vilin tulkinnan mukaan umpipöjljen joukkoon, mistä olin varsin imarreltu. Oli myös mahdollavaa olla timantinhakureissulla yli 6000 metrin korkeudessa, yksin pienessä pul-

Lettiheppukka

kassa alla loputon matka maan pinnalle. En ole varmaan ikinä tuntemut itseäni niin pieneksi. Ja vähän pelottikin. Kerran olin lähdössä lentämään kaksikolla Kikan kanssa, kun maailmanmestari Kuittinen jonosta takaamme kuittaili, että että “kaksi naista koneessa, missä on kuljettaja?” Ilmassa ollessamme sankka lumipyry yllätti, mutta me laskeuduimme kauniisti baanalle näkyvyyden tosin ollesa lähes nolla. Kuittinen kumppaneineen taas laskeutui muutaman kilometrin päähän hankeen, kone ja kyytiläiset onneksi kunnossa. Pakko oli menä kuittailemaan takaisin, että teekkareiden koneet ovat ilmeisesti tosi hyviä, sillä ne pystyvät laskeutumaan kentälle ilman kuljettajaakin, kun taas Kuittisen kone ei kahden raavaan miehen avustuksellakaan pystynyt samaan. Kuittinen sai laskustaan Kebneleirin järjestäjiltä puu-c-tre –palkinnon, mikä annetaan Kebnellä viikon parhaasta mogasta. Minä sain rangaistukseni kuittailusta muutamaa vuotta myöhemmin, kun oma laskeutuniseni meni hieman pitkäksi, ja kone kynsi komeasti lumihangessa. Pääsinpäs kehuamaan, että olen saanut saman palkinnon kuin maailmanmestari.

Kohellusta on siis riittänyt, ja välillä riitaaikin. Huvittavin yhteenotto tapahtui upeitten PIK 60–vuotisjuhlien jatkoilla, kun huomasin, että osa vaihtovaatteistani oli saunan pesässä ja osa yhden PIK-tyttöystävän jalassa. Ei kai pohjalainen moista katsele suuttumatta, ja itse tämä PIKiläinen oli pian kirjaimellisesti pistetty toimestani seinää vasten, ja jotkut ulkopuolisetkin, esimerkiksi Late, sai tuta nahoissaan kiukkuni kun tuli paikalle naureskelemaan tilannetta. Kauhea nainen siis. Ainakin silloin nuo-

rena ja energisenä. Toisaalta olin myös lettihempukka, tyttö, joka sai esimerkiksi helposti avustajia konettaan työntämään ja siiivenkärjessä kävelemään, parhaat aurin-gonlaskulennot pursukurssilla jne. Tyttö joka osasi hyödyntää naiseuttaan, tietäen että miehet ovat heikkoja blondin hymylle. Lettihempukka-nimitys syntyi siitä, kun Kebnellä pyristelimme Vilin kanssa kunnan roottorissa, ja Vili kertoi jälkepäin kuinka minun lettini oli toiminut hyvänä purjekoneen lankana. Tervaskannon Pekka totesi siihen, että vastaavissa tilanteissa pitäisi olla aina lettihempukka etupenkillä. Mielestäni aika kaunis nimitys.

Joskus tuntui että PIKiläiset miehet, tai monet teekkarit yleensä ovat tosi kummallisia. Naisen pitäisi olla hyvä jätkä, ehdottomasti, mutta sitten kuitenkin toisaalta hemaiseva bimbo. Itse tunsin siis olevani aika kummastus. Olin kyllä alkuvuosina varmaankin aika hyvä jätkä, Jukka, joka oli kunnan teekkariteekkarilauluineen. Sitten aina vaan vähemmän Jukka, ja lopulta aloinkin valistaa ihmisiä, ettei tytölle saa sanoa että tämä on hyvä jätkä. Kuinka moni poikakaan ilahtuisi jos tälle sanottaisiin että tämä on hyvä mimmi?! Siis en enää hyvä jätkä, mutta silti kipakoita mielipiteitä ja aggressiivisuuttakin. Siis näitä perin miehiä ominaisuuksia. Miten se on mahdollista naiselle?

Pikissä olen viihtynyt välillä erinomaisesti, välillä erinomaisen huonosti. Aluksi kun minulla oli naisseurana Kikka, oli hauskaa. Oli kivaa kuulua “vähemmistöskuppuoleen” ja saada paljon huomiota kun oli toinenkin nainen jonka kanssa sai jutella

myös naisten juttuja. Kikan muutettua kauas Lieksan perukoille on ollut yksinäistä. Tyttöjä kun on niin auttamattoman vähän. Ja vaikka miehetkin voivat olla, ja jotkut ovatkin minulle tosi hyviä ystäviä, ei silti ole mukavaa olla se ainut nainen. Täytyy välillä päästä puhumaan naisten hömppäjuttuja, eikä pelkästään miesten. Saada saunaseuraa, ja puhua iltanuotiollakin jostain muusta kuin lentämisestä tai lentokoneista. Mutta onhan siinä naisena olossa tosiaankin myös puolensa. Saa olla ihan rauhassa tyhmä, ei tarvitse teeskennellä tietävänsä kaikesta kaikkea ja saa pyytää apua. Ja kanssalentäjät suhtautuvat yleensä positiivisesti. Tietysti välillä täytyy yrittää näyttääkin “pojille”. Ehdoton lempikoneeni on esimerkiksi Diesel, Pik 20-D. Kone, jota joittenkin mielestä on niin vaikea lentää ja laskeutua. Ja joka mielestäni on niin hyvän värinenkin. Valtaisaan tyydytystä on minulle tuottanut se, etten ole vielä tehnyt sillä yhtään pomppulaskua. Vaan paras koputtaa puuta. Niin, ja vielä yksi hauska puoli “naiseudessa”: Oletteko miespuoliset kerholaiset yrittäneet tehdä naiseen vaikutusta sillä että lennätte? Varmasti aika monikin. En tiedä miten se naiseen tehoaa, mutta voin vakuuttaa että miehet ovat aina varsin otettuja kun heille kertoo että minä lennän. Liekö rakas kihlattunikin siksi mennyt viipuu.

Kauhein kokemus PIKissä ollessani on ehdottomasti ollut se, kun kuulin lennonopettajani Ollin kuolleen lento-onnettomuudessa. Se vei jotenkin pohjan pois. Olli, joka oli ollut todellinen lentäjäasankari, ja josta oli monen monta legenda, oli lentänyt viimeisen lentonsa rakastamansa “naisen”,

hinauskone Muhinin kanssa, ja kohdannut yhteisen loppunsa. Sen jälkeen oli jonkin aikaa vaikeata uskoa, että minä, pieni minä, voisin pysyä hengissä samanlaisessa leikkissä. Mutta elämä jatkui, ja uudet haasteet; pilvi- ja matkalento odottivat. Ja vaikka sitä edelleenkin joskus miettii, että onko tämä ihan järkevä laji, tässä voi ihan oikeasti päästä hengestään, niin kumpiaisten ilmestyessä kevätaivaalle on ilmaan ihan pakko päästä. Ja sitten miettii tilastoja; moottorilennossa tapahtuu paljon enemmän onnettomuuksia, eli purjelento on oikeastaan ihan turvallista. Ja eihän sitä voisi ovesta ulos astua jos aina miettisi että mitä voisi tapahtua. Uusille purjelentäjille vinkkinä haluan vielä sanoa, että ruvetkaa ihmeessä mahdollisimman nopeasti lentämään esimerkiksi matkaa, ettei kentänkierro ala kyllästyttämään. Siinä aukeaa aivan toinen maailma. Ja entäs pilvilento sitten. Se on mielestäni kaikkein vaikeinta ja haastavinta, ja siksi tosi kivaa!

Vanhana, jo hieman pois vetäytyneenä PIK-henkilönä tahtoisin vielä välittää toivomuksen PIK-päättäjille: Kun on poissa sieltä teekkarielämästä ja Otaniemestä, ja elämässä on muutenkin tuhat muuta asiaa kuin PIK, mutta silti tahtoisin lentää, on varainhankintatyötuntien teko tosi tappava sääntö. Itselläni ei tosiaankaan ole ollut energiaa tehdä näitä kyseisiä työtunteja, ja joutuisin siis maksamaan ekstraa jos haluaisin lentää. Vaikka tahtoisin pysyä PIKissä, joka on ehdottomasti minun kotikerhoni, niin ihan taloudellisista syistä olen miettinyt sitä, pitäisikö minun vaihtaa kerhoa. Vai onko tuo ihan tarkoituksella suunniteltu keino palauttaa kerho jälleen teekkariker-

hoksi, jossa jäsenet olisivat tosiaankin teekareita, ei mitään muinaismuistoja, jollainen itsekin PIKissä jo olen.

Juttua tuli nyt ihan hirvittävän paljon. Kun kirjoittaa itsestään, niin luulee että kaikki jutut ovat niin kiinnostavia. Mitä sanoin-

kaan siitä itserakkaudesta! Mutta erinomais- ta lentokesää, ja keboneä kaikille. Muistakaa ottaa uudet kerholaiset hyvin vastaan, älkääkää katsoko karsaasti meitä “muinaismuistojakaan”. Ja toivottavasti tämän jutun jäkeenkin vielä joku tulee minulle avuksi sinne siivenkärkeen.

MYYTÄVÄNÄ

Vaunuharvinaisuus myynnissä: Räyskälän pienin ja varmasti rumin vaunu. Lämmitys hoituu helposti pienellä sähkölämpärillä, eivätkä naapurit kadehdi. Vaunulla kunniaakkaat perinteet. Mahtuu maksimissaan kaksi henkilöä. Erittäin keskeisellä paikalla kutuharjun alussa. Kyselyt ja tarjoukset:

MARJUKKA, 753 1308, 050-300 6644

KOKOUSKUTSU

Polyteknikkojen Ilmailukerho ry:n sääntömääräinen

VUOSIKOKOUS

11.3.1999 alkaen klo **18:30**

Servin Mökissä Otaniemessä

Kokouksessa käsitellään seuraavat sääntömääräiset asiat:

Toimintakertomus vuodelta 1998

Tilikertomus vuodelta 1998

Tilintarkastuskertomus vuodelta 1998

Tilinpäätöksen hyväksymisestä ja vastuuvapaudesta päättäminen

Toimintasuunnitelma kuluvalle vuodelle

Talousarvio kuluvalle vuodelle

Tule paikalle!

Viralliset PIK-henkilöt 1999

Johtokunta	Nimi	Koti	Ty	K nny	E-mail
Puheenjohtaja	Antti Koskiniemi	347 2961		(040) 581 1591	antti.koskiniemi@hut.fi
Varapuheenjohtaja	Jyrki Vikla	801 1443			vikla@iki.fi
Sihteeri	Manu Skytt			(050) 537 6171	manu.skytta@hut.fi
Rahastonhoitaja	Marko Koski	468 3220		(0400) 773 894	marko.koski@hut.fi
Koulutusvastaava	Riku Aho			(040) 580 4718	riku.aho@ntc.nokia.com
Rakennusp liikk	Pasi Koho			(0500) 959 447	pkoho@cc.hut.fi
Huoltop liikk	Harri Kuisma			(040) 734 8692	hkuisma@cc.hut.fi
Messumisteri	Niklas Lyb ck			(040) 500 7333	niklas.lyback@ntc.nokia.com
Viranomaiset	Nimi	Koti	Ty	K nny	E-mail
Autonhoitaja	Timo Hatanvo			(040) 510 8013	timo.hatamo@hut.fi
Baltian maiden valiokunnan pj.	Kari Kemppi	510 2628	299 2944	(040) 515 0326	kari.kemppi@lmf.ericsson.se
Hinausvuoroguru	Pasi Koho			(0500) 959 447	pkoho@cc.hut.fi
Meedianeuvos	Antti Keski-Rahkonen	682 2296		(050) 567 9719	antti.keski-rahkonen@iki.fi
Messuministeri n kansliap liikk	S de Korpinen	801 5148		(040) 729 5389	skorpine@cc.hut.fi
Paviljonki-Boss	Vesa Nuotio	809 1163			vn@lola.vaisala.com
Purjelemon kalustovastaava	Antti Koskiniemi	347 2961		(040) 581 1591	antti.koskiniemi@hut.fi
Purjekoneiden huoltopomo	Jere Knuuttila	803 4286			jere@iki.fi
Rahaviraston laskuttaja	Samu Tuparinne	389 4501		(040) 504 1550	samu.tuparinne@hut.fi
Koneenhoitajat	Nimi	Koti	Ty	K nny	E-mail
CBV Cessna 150	Simo Bergman			(040) 501 3801	sbergman@cc.hut.fi
COV Cessna 172	Ville H m l inen	468 2221		(050) 328 5325	ville.hamalainen@hut.fi
CSX Cessna 140	S de Korpinen	801 5148			skorpine@cc.hut.fi
PKT Piper Archer	Jan Salonen	685 4832		(040) 564 2458	jjsalone@cc.hut.fi
TOW Suhinu	Jari Lyytinen			(0400) 515 236	jlyytine@cc.hut.fi
521 FL PIK-20TD	Mika Mustakangas	(03) 261 3613	(03) 342 9922		mika.mustakangas@fy.sci.fi
650 FK Club Astir	Samu Tuparinne	389 4501		(040) 504 1550	samu.tuparinne@hut.fi
733 FQ Twin Astir	Hannu Erkomaa	287 107		(0500) 612 362	erkomaa@cc.hut.fi
787 FM LS4-a	Juuso Kilpel inen	753 5824	827 72413		juuso.kilpelainen@fcaa.fi
820 FS LS7	Markus Laitila	286 103	271 71	(040) 515 3410	markus.laitila@valmet.com
Tilintarkastajat	Nimi	Koti	Ty	K nny	E-mail
	Juha Purje	759 1331	010 521 6251	(050) 525 1180	juha.purje@inspecta.fi
	Heikki R nk	803 7676	507 5375	(050) 526 8709	heikki.ronka@hut.fi

Korjaukset ja lisäykset: sihteeri@pik.otax.tky.fi

Lähtettäjä:

PIK

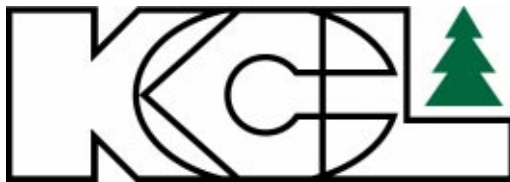
PL 69

02151 ESPOO

2

PIK-muisti kevät 1999

- 11.3. Vuosikokous Smökissä klo 18.30
- 17.3. Saunailta, Rantsu
- 18-20.3. Messut: Viiniexpo
- 27.3-11.4 Kebne
- 15.4. Lentolehtinen 2/99:n materiaalien deadline**
- 9-11.4. Messut: Sportexpo
- 20.4. Saunailta Rantsu
- 22.4. Kuukausikokous Smökissä klo 18.30
- 27.5. Kuukausikokous Smökissä klo 18.30

Tämä lehti on painettu Keskuslaboratorio Oy:ssä.